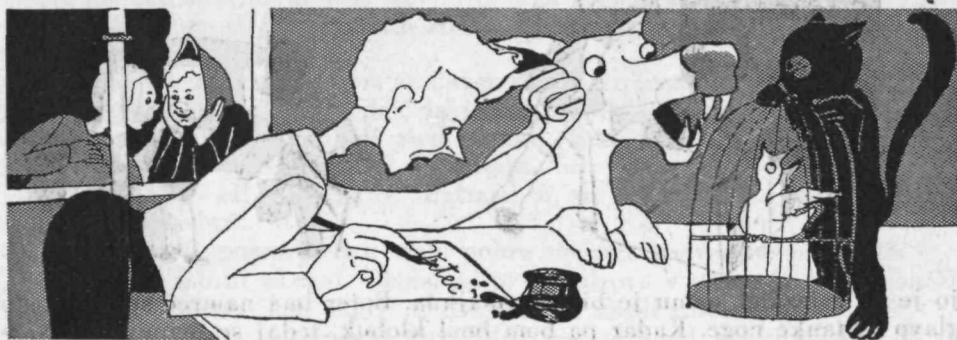

Spisi Durekovega Jureka

1.

Durek Jurek se predstavi

Jaz sem Durek Jurek, rojen v Žabji vasi, v šolo pa hodim v Kosovo Loko. Žabja vas še ni mesto, pač pa leži ob cesti na ono stran potoka. Naš potok je podoben reki, samo manjši je. Če bi bila Žabja vas večja, oče pravi — petnajst hiš da še manjka, bi bila fara ali vsaj mesto.

Naša hiša stoji ob plotu, kjer rad hodi sosedov maček na sprehod. Včasih gre tam tudi gospod učitelj. Takrat se skrijem za bezeg, da mi ni treba pozdraviti. Moj oče se piše Durek in je bil krščen v cerkvi kakor jaz. Pri krstu nisem bil zraven. Pač pa mi je pravil o tem oče, ko je že znal govoriti. Govori precej dobro, piše pa grdo.

Šolo imamo podnevi, ko je svetlo. Ponoči je tema, zato spimo. Jaz spim v postelji, ki jo je naredil oče iz materine omare. Omara je bila prazna, vendar v njej nisem mogel ležati. Zato jo je oče vrgel na tla in ji na hrbet pribil noge.

V šoli najprej jemo, potem molimo in nato se učimo.

Med poukom tudi režemo klopi. Temu pravimo ročno delo. Jaz sem napravil že veliko luknjo, skozi katero ščipljem Grilovega Naceka. Nacek se takrat zadere in skoči pokonci. Potem pa mora stati pri vratih. Tudi jaz večkrat stojim, a bolj nerad.

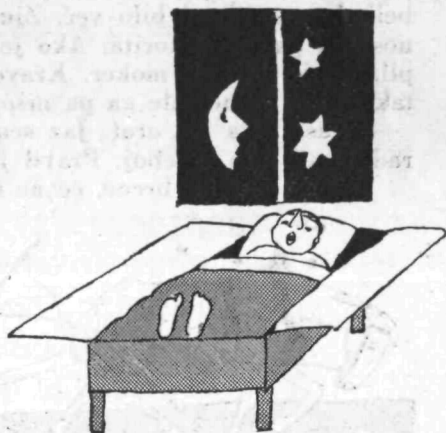
Oče mi pravi, da se moram pridno učiti. Potem me bo dal za ministra. Ministri imajo črne klobuke in se vozijo v avtomobilih. Pripeljal se bom pred šolo in bom rekel:

»Pozdravite ministra Dureka!«

Potem bom dal vsakemu dinar za sladoled. Za slovo pa bom rekel:

»Pa lepo pridni bodite.«

Tudi na Nacka ne bom pozabil. Dal mu bom dve frnikuli in prazno konzervno škatlo. Sedaj mu je še ne morem dati, ker ima oče žeblje in

stare gumbe v njej. A tudi na vas se bom spomnil, ko bom minister. Zamahnil bom s klobukom in vas lepo pozdravil. A prej se morate vsi prikloniti in me čakati. Zdaj še nimam klobuka. Čepico mi je dal boter. Našel

jo je ob železnici, a mu je bila premajhna. Boter ima namreč silno debelo glavo in tanke noge. Kadar pa bom imel klobuk, tedaj se pripravite! Najbolje pa bo, če ste že sedaj pripravljeni ter se naučite na pamet: »Durek Jurek, pozdravljen bodi v naši sredi!« Jaz pa se naučim: »Tudi jaz vas prisrčno pozdravljam! — Frnikule prinesite s sabo in ne pozabite doma fičafajev! Smukov Polde naj prinese tudi žogo! Na svidenje torej! — Vaš Durek Jurek.«

2.

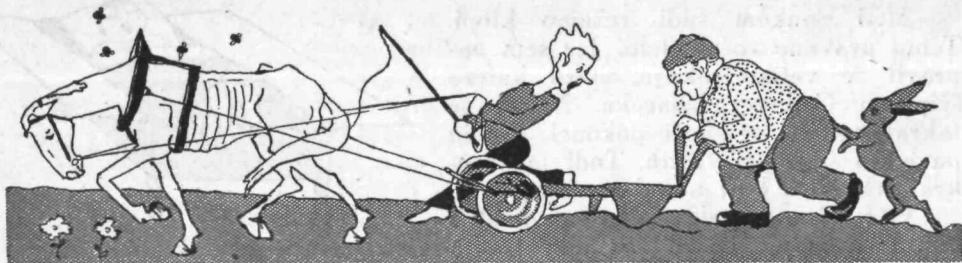
Kako je bilo o počitnicah

O počitnicah pri nas nismo hodili v šolo, ampak smo bili doma. Jaz sem pasel pri sosedu krave. Kadar se je zdelo sosedu, da so krave dovolj site, je splezal na plot in se zadržal: »Jurek, domov ženi!«

Doma sem napojil krave. Pile so iz korita, kjer si je sosed zvečer umival noge. Imel sem tudi telico, ki je zelo rada žrla obleko. Nekoč je požrla sosedu hlače. Sosed je čakal par dni, da pridejo hlače zopet na beli dan, a jih ni bilo več. Zjutraj si sosed ni umival nog, ampak samo nos. Pil pa ni iz korita. Ako je bil žejen, je nastavil dlan pod cev in je pil, da je bil ves moker. Krave so ga začudeno gledale, kako da lahko tako pije. Posnemale ga pa niso, jaz pa.

Včasih sva šla orat. Jaz sem gonil, sosed pa oral. Takrat se je silno rad menil sam s seboj. Pravil je:

»Kura naj me brčne, če ne bom prodal tega suhača!«

Suhač je bila kobila. Kobila pa se ni zmenila bogve kaj za to, ampak je naganjala muhe. To ga je menda jezilo, pa je dejal:

»Kje le hodi stara, da ne prinese malice! Za zlomka je vroče in žeja me kakor staro gobo!« Ako je videl teči zajca preko polja, mi je rekel:

»Vidiš ga, Jurek! Hitro mu potrosi popra na rep, pa te bo počakal!«

Sosed pa ni trosil popra, ampak je nastavljal zanke. Oni dan ga je dobil lovec in mu je pripeljal par gorkih okoli ušes. Takrat je bil sosedi rdeč kakor kuhan rak. Pol ure je kazal jezik za lovčcem. Potem pa mi je rekel: »Smrkavec, kaj pa zijaš?«

A jaz nisem zijal, ampak ogledoval sem njegov jezik in sem mu dejal:

»Stric sosedi, vi bi pa lahko šli za parkeljna, ker imate tako dolg in rdeč jezik!«

»Paglavec zanikrni, ti bom že dal parkeljna!« je zarjul in skočil nadme. Jaz pa v beg. Dobro sem vedel, da me bo dobil. Zato sem splezal na prvo drevo. Sosed, hvala Bogu, ni znal plezati. Stal je spodaj in mi žugal s pestmi. Suhač je medtem ušel v deteljo.

V detelji je bil skrit zajec. Ustrašil se je suhača in je zbežal. Tedaj sem rekel sosedu:

»Stric sosedi, potrosite mu malo popra na rep, pa vas bo počakal!«

Ali sosedi me ni ubogal. Ulegel se je pod drevo v senco in kmalu začel vleči dreto. Takrat sem skočil z drevesa in hajdi domov.

Tako so minile moje počitnice. Moj oče ni imel počitnic, ampak je podiral občinske smreke. Ko jih je podrl, ni dobil plačila, temveč so ga zaprli za štirinajst dni. Ko je prišel zopet nazaj, mi je dejal:

»Vidiš, Jurek, zdaj sem pa tudi jaz imel počitnice kakor ti in tvoj učitelj!«

Čudil sem se, saj oče ne hodi v šolo, pa je imel počitnice. Zato bom vprašal gospoda učitelja, ali je tudi on podiral občinske smreke, da je dobil potem dva meseca počitnic. To jih je moral silno veliko podreti.

KSAVER MEŠKO

PETELIN

KIKIRIKI!

MOGOČNO NA GNOJU PETELIN STOJI.

KIKIRIKI!

KDO JE GOSPOD KAKOR JAZ?

VSA VAS POZNA PRELEPI MOJ GLAS

IN VSE ME CENI IN ČASTI.

GOSPODA PRIZNAVA ME VSE DVORIŠČE,

VSE PUTKE, JARČKE, VSAKO PIŠČE,

CELO ŠE GOSI IN RACASTI ROD

PRIZNAVAJO, DA SEM RES ROJEN GOSPOD.

LE „PAZI“, STARIKAVI PES NAŠ MRČAVI

ME ČASIH NEKAM PO STRANI MOTRI,

DVOMIM PA, DA ČISTO JASEN JE V GLAVI,

ZATO ME TO PRAV NIČ NE BOLI,

SAJ VEM, NA DVORIŠČU SEM JAZ GOSPODAR,

IN KAJ MI VSE DRUGO JE MAR —

KIKIRIKI! KIKIRIKI!